

මේක පුද්ගලික කාරණාවක්. ඒත් ලියන්න ඕනෙ කියලා හිතනවා. ගිය සතිදේ දවසක පොඩි අයිතා ලංකාවෙන් කතා කලා. සෙනෙවි ගේ මරණය ගැන විස්තර කිව්වේ. මං මේ කියන සෙනෙවි කවුද කියලා සමහර දන්නෙ නැතිව ඇති. මෙතෙම හිතාගන්න. ඔහු තමන්ගේ මුල් මහත් පිරිවිතරයට යනපත් සමාජයක් ගොඩ නැගීම උදෙසා කැප කර ඇවසාවන්න ගලප මිගෙයි උදාර ශ්‍රී

ලාංකිකයෙක්. ඔහු මගේ නෙවෙයි පොඩි අයිගියෙ සමකාලීනියෙක්.

සෙනෙවිගේ මරණය ගැන මම කලින්ම දැනගෙන හිරිස නිසා ඇහුවේ "මළ ගෙදර ගියාද?" කියලා. අයිතා හුස්මක් ගෙලලා "පිස්සුද" කියලා ඇහුවේ අමාරුවෙන් බව මට වැරදුණා. අපි අතර ඒකට පොඩි වචන හුවමාරුවකට වුණා. ඒ නොගිය එකට හේතු ගණනාවක් කිව්වා. ඒවා නිකම් තරඟ විතරක් බව මට නොසේරෙනවා නෙවෙයි. තරඟකරලා වැඩක් නැතැ යුතුකම් වගකීම් හා මිනිස්කම් ගැන. අයිතා ගෝත් වන කිහිටට පස්සේ මට බිහිවීමට හිතට අවේ බිගෙවු පොතක දෙබසක්.

සුගතපාලද සිල්වා මහත්තයාගේ බල්ලේ බත් කඩ නවකතාවේ එක තැනක තිබෙනවා ඉතිහාසය පුරාම අපි ඉගෙන ගත්තේ බල්ලේ බත් කඩ කියලා මිසක් මිනිස්සු බත් කඩ කියලා නෙවෙයි කියලා

ඇත්තම තමයි. අපි කොපමණ දේ කළත් නිවැරදි දේ කරන්න ඉගෙනගෙන නෑ තමයි. සෙනෙවිගේ මරණය පවා මට සිහි ගන්වන්නේ එක.

සම්පත් දේවප්‍රිය හෙවත් සෙනෙවි කියන්නෙ මෙහිකල් කොලේජ් එක අතැරුවලා යනපත් සමාජයක් ගොඩ නැගීම වෙනුවෙන් පිරිවිතරය කැප කළ කෙනෙක්. බොහෝ අය මරදාගෙන අසු පුණ්ණක් කොහොම හරි පිරිවිතරය වේරාගෙන නොකඩවා දුක දෙකකට අධික කාලයක් තමන්ගේ ව්‍යාපාරය වෙනුවෙන් කැප වුණ උදාර මිනිසෙක්. දුර්ඝ කාලයකට පසු මත ගැටීමක් උඩ වීගින් වෙන් වෙන ඔහු වෙතත් මාචකන් තෝරා ගන්නවා. එකිනෙක ඉවත්වන ඔහු හුදකලා පිරිවිතරය තෝරාගන්නා ලද අතර තමයි පිළිකා රෝගයට ගොදුරු වෙන්නෙ. ගිය සතිදේ ඔහු අපෙන් සමුඟගන්නවා.

මොනම ප්‍රශ්න කිවුණත් නොගැළපීම් කිවුණත් ඔහු දෝහියකු වන්නේ නැතැ. කිසි විටක තමන් විශ්වාස කළ ක්‍රියා මාර්ග වලට. ඔහු හිතකඩම මිය යන්නේ විනිසායි. ඒත් ඔහු මිය ගිය පුවත බොහෝ දෙනා දැනගන්නේ අන්තර්ජාලයේ ඩිලොග් රහිතයන් හරහා. බෙදාහැරවන නම් පිළිගත පුරාම ඔහු බැඳී සිටි කිසිදු ව්‍යාපාරයකින් ඔහු වෙනුවෙන් කිසිදු කේත ප්‍රකාශයක් හෝ සටහනක් වත් තබන්නට උවමනාවක් හෝ සැලකිල්ලක් නොදැක්වීමයි. සතුරා වුවත් උදාර නම් ඔහුට ගරු කරන ලෙසයි අප ඉතිහාසයේදී ඉගෙන ගෙන ඇත්තේ. ඇත්තටම අපි මොක්කද? සත්කුද? යක්කුද?

සෙනෙවි අයිතා. මේ මල් මීට බිබෙන්නේ කැපකිරීම් හා පරිත්‍යාග වෙනුවෙනි.

මං ස්වයං වාරණයක

අපේ රටේ පහුගිය කාලයේ කිවුණු වාරණය ඉවත් වෙලා මිනිස්සුන්ට නිහඬයේ ලියන්න කියන්න ඉඩ ලැබුණත් මිනිස්සුන්ගේ ඉන්ද්‍රියයේ ලියාපදිංචි අපට ඒ හිදුනස හරියට තිබෙනවද මන්ද. මට වනෙම හිතූණේ ලිවීමේදී අපට පත්තරෙන් යම් වාරණයක් නොදැමීමක් සිටි කැමැත්තට යම් සීමා ගොඩ නගා ගන්න වෙලා තිබෙනවා කියලා දැනුණාම.

උදාවරණයකට මම ලියන දේකින් පත්තරයට වඩාකාරව හෝ අපහසුතාවක් සිදුවේ නම් මම කොහොමද හිදුනසේ ලියන්නෙ. මේ පත්තර බෙදුණේ නොමිලේ. ඒවා මිනිස්සුන්ට බලා ගන්න කියලා තිබෙන්නෙ ශ්‍රී ලාංකික වෙළඳ සල් වල

තැන්පත් පත්සල් වල. විනෙකොට මේ ස්ථාන වලට විරෝධීව අපි අවංක අදහසක් පළ කරන්නේ කොහොමද? පත්සලක කඩයක මොනවා හෝ අකටයුක්තක් දැක්කත් අපට සිදුවෙන්නේ නොදැකුණ ගානට ඉන්න. නිකමට හරි ලියලා අවුලක් වුණොත් මේ පත්තරය තියාගන්න වෙන්නෙ ගෙදරම තමයි.

බලාගෙන තනියම ලංකාවේ මොන මර්දනය කිවුණත් අපට ඒවට විකල්ප තිබෙනවා. ඒත් මෙතෙම මේ නොමිලේ දෙන හේතුව නිසා අප නොදැක්වෙත්වම තදබල සීමාවන්ට කොටු වෙලා ඉන්නේ. අපට ඇති විකල්පයකුත් නැතැ. මේ රටේ පත්තර විකුණන්න පුදුවනෑ. හැම පත්තරයක්ම කැනුණ ගානට ඉන්නේ ප්‍රතිඵල දන්න නිසයි. ඒක මාර අහිංසාකරණය. මට මේක කියන්න වුණේ පොඩි කතන්දරයක් ගැන ලියන්න අදහස් වීමසන්න ගියාම පත්තරේ සංස්කාරක මහත්වරු මා සමග පැවසූ අදහස් වලින්.

තනිකරම ව්‍යාපාරයක් වීදිනට පත්තර කරන

මිනිස්සුන්ට නම් මේක අවුලක් නොවෙයි. ඒ අයට මීනෙ සමාජය ගැන කතා කරන්න නෙවෙයිනෙ. ඒත් සමාජ සාධාරණය නිතරම කරන පත්තරයකට නම් ඒක දරාගන්න අමාරුයි විකක්. මොනවා කරන්නද ඒකෙන් හැටි. ඔන්න ඉතින් දැන් මං ස්වයං වාරණයක.

1 Year

18 වංශුව පළමුවෙනි අවුරුද්දේ පැනවුණ කණුව මේ පුති මාසයේදී පසු කරනවා. ඒක ගෙවුණා ඉක්මණා. මේ අවුරුද්ද තුළ මං කොයි තරම් දේ කතා කලා ද? වීගින් අබමලේ රේඛාවක තරම්ම හෝ සමාජයට යනපතක් වුණා නම් මගේ මහත්මයා අපවේ ගිණේ නැතැ කියලා මට හිත හදා ගන්න පුදුවන්.

අවුරුද්දකට පස්සේ අතිකාර්ථකයක යෙදෙන කොට මට සතුටක් දැනෙනවා. මං දන්නවා 18 වංශුව ගැන බොහෝ අය කතා බහ කරන බව. ඒ ඇති.

ඇති හැකටම බෙදුමද?

මිනිස්සුන්ට සංකූලිතය වෙලා ඉන්න බොහෝමයක් ශ්‍රී ලාංකිකයන් තමන්ගේ මව් රටට විවිධ ක්‍රම මගින් උදව් උපකාර කිරීම අපය කළ යුතුයි. විවිධ සංවිධාන විවිධ වැඩ සටහන් හරහා ඒ වෙනුවෙන් කාලය හා ශ්‍රමය කැප කරනවා. ඒ අතරින් ආදිශිෂ්‍ය සංගම් කැපී පෙනෙනවා. තමන් අතුරු කෙරු පාසල් වලට ප්‍රති උපකාර කිරීම ප්‍රතිසාධකය කරගන්නේ. ආකාර පොළවල් රාත්‍රී හෝත්ත සංග්‍රහ සංස්කෘතික ප්‍රසංග විභවට දර්ශන

හරහා ඔවුන් බර පැන සොයා ගන්නවා. මාත් හැකි පමණ මේවාට සහභාගී තිබෙනවා. මන්ද මගේ පාසලේත් මෙවැනි සංවිධානයක් නොමැති නිසා.

දැන් කාලයක් තිස්සේ මේවාට සහභාගී වීමෙන් මා තේරුම් ගත් දෙයක් පැවසීමට ඉඩ දෙන්න. එසේම මා වරදවා තේරුම් නොගන්නැයි කියාත් ඒ වක්කම ඉල්ලනවා.

මෙල්බන් පුවරුවේ වැඩි ප්‍රතිශතයක් ලෙස බොහෝමයක් ආදි ශිෂ්‍ය සංගම් සාමිකයන්ගෙන් විවිධයෙන් ජාතික මට්ටමේ පාසල් සමගයි. ඒ අනුව අනිවාර්යයෙන්ම ඒ සියලුම සංගම් හරහා ලැබෙන මුදල් යැවෙන්නේ ඒ පාසල් වලටයි. අප දන්නා පරිදි ජාතික මට්ටමේ පාසල් වලට අපේ ආධාර නොමැතිව වුවද පැවතිය හැකියි. ආධාර ලැබිය යුත්තේ ග්‍රාමීය මට්ටමේ පාසල් වලට වුවත් ඒවා හා සම්බන්ධ ආදි ශිෂ්‍ය සංගම් මෙතේ නොමැති තරම්. ඒකට කණගාටුවට කාරණයක්. මේ ආදි ශිෂ්‍ය සංගම් හරහා විකල්ප මුදල් විශේෂ ව්‍යාපෘතියකදී හැරෙන්නට විදිසු පාසල් තරා යැවෙන්නේ නැතැ. මා අදහස් කරන්නේ මේ ජාතික මට්ටමේ පාසල් වල ආදි ශිෂ්‍ය සංගම් හරහා උපයන මුදල් වලින් කොටසක් හෝ ග්‍රාමීය පාසල යම් ව්‍යාපෘතියක් දියත් කරන්න.

උදාවරණයක් ලෙස ගම්බිහි ජාතික පාසලක ආදි ශිෂ්‍ය සංගමයකට පුදුවන් තෝරා ගත් ග්‍රාමීය පාසලක යම් ව්‍යාපෘතියක් දියත් කරන්න. විසිකිලියක් තනා දීම. ජල සම්පාදන වැඩ පිලිවෙලක් සකස් කර දීම. පත්තිකාරමයක් පිළිසකර කර දීම. මේ වගේ ප්‍රංච ව්‍යාපෘතියක් හරි දියත් කරන්න අපි උත්සාහ කරමු.

ආදරය

ඉස්සර අපි අහලා තිබුණ ආදරය හා වේරය අතර ඇතනේ කෙස් ගහක දුරක් කියලානෙ. ඒ ගැන ලිස්සන සිංදුවකුත් තිබුණා ඒ කාලේ. ගමනා විනෝදනීදී කොහෙද කිව්වේ. ඒත් දැන් නම් ඒ කෙස් ගහත් ගැලව්වා ගිහිනිද කොහෙද. දැන් ආදරයයි වේරයයි දෙකම කළුවම් වෙලා තිබෙන්නෙ. මට වනෙම හිතූණේ මේ දවස්වල අන්තර්ජාලයේ වීඩියෝ වෙලා තිබෙන වත්තල රේදි කවේ පිහි ඇණුමේ විවිධයෝ වු දැකලා. සිස්සු හැදෙන්නා. නොබැඳුවානම් නොබලන විකමයි නොද. මේව අහු අහුමේව පෙනෙනකොට ජනමාධ්‍ය වල සමාජ වගකීමට මොන කේතයක් පාත් වෙලාද කියලා තිබෙනවා. ඒ කොල්ලා කොල්ලට පිහියෙන් ඇතින ඇතිල්ලේ

වැඩිපට පැහැදිලිවම පෙනවා වන නම් ආදරයක් තිබිලා හැතැ කියන එක. ඒක නම් පැහැදිලිවම රාගයක් විය යුතුයි. කෙස් පැරදීමෙන් වන්නේ රාගයක් වන්නයි. මේ තරම් දියුණු සමාජයක ආදරය කිරීමේදී මිනිස්සු මේ විදිහට හැසිරෙන්නේ කෙළෙසද කියලා හිතාගන්නේ අමාරුයි.

ඇත්තටම ආදරය කියන්නෙ පිරිවිතර පිරිවන් කරවන්න කරන බෙරටයමත් කැපවීමක් මිසක් පිරිවිතරයේ පළාගමක් නෙවෙයි. අවංකතාවට ආදරය කරන අය දැන් තෝරා ගන්නේ පහසු පළාගමේ මාර්ගයයි. වන්නල පිහි ඇණුමක් කුලියපිටියේ වස බිමත් යාපනයේ ලෙ වලළු ගැනීමත් මාතර ගඟට පැතිමත් ඔප්පු කරන්නේ වියයි. ආදරය කිරීම යනු කුමක්දැයි මේ සමාජයට අවබෝධ කර දෙන්නේ කොහොමද? මේ දිනා බලාගෙන මිනිසුන් ලෙස අපි කොයිතරම් හුදකලා වෙලාද කියලා මට හිතෙනවා. මේ බියකරු හැදුනු ආදරයක් වැඩි දමන්න ක්‍රමවේද සකසන්න කාර්ටවත් බැහැරනේ. ඒක ඉතින් ස්වයං වාරණය කියලා දිලා තිබුණා. ඒත් දැන් ඒ අවබෝධය කොහෙද?